

TÉGLÁSY IMRE

A harmadik szem

félek
ölelj magadba
- kék szirmok a méhet -
félek
- tenger-szem-pilláddal -
takarj most be kérlek

látásom fogy
fogyó Hold
hálójában holt hal árnya leng
arcod Napja fõnn dereng
alvadt vulkán hegén vetít
lûktetõ jelent

vakít a hó is
mégse sírj
bánatod van
hóba írd
új árkuést szítál a szél
hogyha ráhavaz a tél

üggyel ügyes
voltam volna Madocsán
az templom oldalán
míg kaptam a tükörbõl
libbenõ lepke után
rászedetvén már-már összetörve
láttam itt a fény
tõled sokszorozza végül önmagát

mert lón a Szem
a Harmadik
s e Harmadikkal látok
fejed köré glóriát fúvok hát
te áldott

Sz-e-r-e-l-m-e-s-e-f-i-l-m

Itt hagytad az órád
 (most erről szól a vers).
 Itt, az ágyunk táján,
 a padlón, a széken,
 szétdúlt lepedők közt...
 Mindegy már a helyszín.
 Itt, e csatatéren,
 hol ölelni mersz.

Diadalmas vesztes,
 legyőzetett győző,
 nem fontos, ki voltál,
 az sem már, ki volt ő,
 csak az, hogy te vagy én,
 csak az, hogy elestünk:
 elesett thézeusz,
 elesett amazon
 elhullott fegyverén
 ásít egy hangya...

S életre kel a báb,
 járnai tud az ember,
 amikor négy kar s láb
 lábolja a tengert,
 s megbénult tagjaink
 gyógyulva mozognak.

A tekintet megérint,
 a tapintás lát,
 az időgép indul:
 őshalak csontjából
 építész palotát,
 égis érő tornyot,
 hol nem két,
 de kétszáz
 éve nem járt senki...

Elsüllyedt atlantisz
 él bordáim éjén,
 korallba font termék,
 gyöngyházkapuk mélyén,
 nem járhatott senki,
 be sem is engedték
 idegfő ajtóknál
 ajzó ajtónállók,

tetszhalottá tiltott
testem testőrei.

Már lüktet, bizsereg, éled a vágy.
Ágyamban-agyamban-ágyékomban illat:
szád rózsaoalaja,
nem veszett, nem illant el
koponyám kertjéből...

Felvétel, csapó és indul az óra,
visszafelé perceg percet mutatója.
Már eleven minden:
fűszálak hajlongva
táncolnak a fényben,
s nyújtózik a hangya.
És a gáton, fönn, fönn,
a dunai szélben
Fanni szeme csillog,
repeső fióka
a gyermekülésben...

Új az ó video.
Felvétel, lejátszás
mind egyszerre nyomva:
az idők egybeesnek,
ez itt a csúcspont!
Fekete-fehér film
színezett varázslat.
Jó reggel, ébreszd fel
csipkejózsikádat!

De csak akkor ébreszd,
ha így, ébren kellek!
Véreddel csontomat
úgy öblítsd a kőből,
hogy örökre válthass meg
a múlt időtől!